

РЕШЕНИЕ

№ 2868

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8117** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт №Р-22221020005388-091-001/14.04.2021 година, в частта, потвърден с Решение №1053/12. 07. 2021 година на И.Д. Директор на Дирекция“ ОДОП“, с който са установени задължения по ЗДДС в размер на 318 054,46 лева.

Развитите в жалбата подробни оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт. Твърди се, че при събиране на доказателствата в ревизионното производство са допуснати множество процесуални нарушения, като липсват годни доказателства, които да доведат до извод, че е налице основание за непризнаване на данъчен кредит. Иска се отмяна на ревизионния акт в обжалваната част.

В съдебно заседание, жалбоподателят-„БСБ О.“- Е.-гр. С. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат Б., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата- Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско

възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представената писмена защита.

СГП редовно уведомена се представлява от Прокурор М., която намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 1429/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] К. С. е назначена за държавен служител на длъжността главен инспектор по приходите при ТД на НАП, считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед №1936/06.10.2015 година на Изпълнителен директор на НАП Т. В. Н. е назначена на длъжността- инспектор по приходите при ТД на НАП- С., считано от 12.10.2015 година.

Със Заповед № 2268/23.03.2017 година на Директор ТД на НАП- [населено място] Б. М. е преназначен на длъжността Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП – С., считано от 03.04.2017 година.

Със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 година Директор ТД на НАП наредил функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК да се изпълняват от поименно изброени служители, измежду които и Х. Б. М.- Началник сектор „ Ревизии“ считано от 03.02.2020 година

Със Заповед за възлагане на ревизия от 08.09.2020 година Х. Б. М. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ възложил да бъде извършена ревизия на [фирма], определил състава на ревизиращия екип - Б. К. С. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, Т. В. Н. на длъжност- Главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди – ДДС за периода от 01.08.2017 година до 31.07.2020 година, срока в който следва да завърши ревизията - три месеца, считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 23.09.2020 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 22.12.2020 година органът, възложил ревизията- Х. Б. М. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ определил нов срок за завършване на ревизията до 23.02.2021 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 13.01.2021 година.

На 26.03.2021 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № Р-22221020005383-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Ревизионният доклад е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 30.03.2021 година.

На 14.04.2021 година Х. Б. М. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ и Б. К. С. на длъжност- Главен инспектор по приходите издали обжалвания РА № Р-22221020005388-091-001, с който установили задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 20.04.2021 година.

На 05.05.2021 година дружеството– жалбоподател депозирало жалба срещу

издадения РА до Директор на Дирекция“ ОДОП, а последният с Решение №1053/12.07.2021 година потвърдил обжалвания ревизионен акт в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди от месец 08.2017, от месец 12.2017 година до месец 01.2018 година, от месец 02.2020 година до месец 07.2020 година, оставил жалбата без разглеждане в останалата оспорена част, като прекратил производството по жалбата в тази част.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 19.07.2021 година.

На 20.07.2021 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба срещу издадения ревизионен акт.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в 4 броя папки приложения.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт № Р-22221020005388-091-001/14.04.2021 година е издаден от некомпетентни органи и е нищожен.

Още с Определението за насрочване съдът УКАЗА НА ОТВЕТНИКА ПО ЖАЛБАТА, ЧЕ ЗА ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, ЧЕ ЛИЦЕТО Х. Б. М. КЪМ ДАТИТЕ НА ИЗДАВАНЕ НА ЗВР И КЪМ ДАТАТА НА ИЗДАВАНЕ НА РА ЗАЕМАЛ ДЛЪЖНОСТТА- НАЧАЛНИК СЕКТОР И Е ОПРЕДЕЛЕН ЗА ОРГАН, КОЙТО МОЖЕ ДА ВЪЗЛАГА РЕВИЗИИ КЪМ ТАЗИ ДАТА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ КАК Е ОПРЕДЕЛЕН СЪЩИЯТ ДА ИЗДАВА ЗВР НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ В ТОВА ЧИСЛО ПРОТОКОЛ ОТ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ ИЛИ ДРУГ ДОКУМЕНТ,УДОСТОВЕРЯВАЩ, ЧЕ РЕВИЗИЯТА Е ВЪЗЛОЖЕНА НА НЕГО, ЧЕ ЛИЦЕТО Б. К. С. към датите на издаване на ЗВР, РД и РА е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и е била определена за ръководител на ревизията, лицето Т. В. Н. към датите на издаване на ЗВР и РД е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите, ЛИЦАТА,УЧАСТВАЩИ В ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ИЗВЪРШВАНЕ НА РЕВИЗИЯ СА ПРИТЕЖАВАЛИ КВАЛИФИЦИРАН ЕЛЕКТРОНЕН ПОДПИС В ТОВА ЧИСЛО И УДОСТОВЕРЕНИЕ ОТ ДОСТАВЧИКА ЗА ТАКЪВ,НЕ СОЧИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

По отношение на органа, възложил ревизията- Х. Б. М. на длъжност- Началник сектор “Ревизии“ при ТД на НАП ответникът по жалбата не представи доказателства за това същият служител към датата на издаване на първата ЗВР, както и към датата на

издаване на РА да е бил надлежно оправомощен от Директор ТД на НАП- С. за орган, който може да възлага ревизии именно на жалбоподателя и как е определен да бъде именно орган по възлагане при извършване на ревизията на жалбоподателя / Протокол за разпределение или друг документ, удостоверяващ, че ревизията е възложена именно на него, което пък води до съмнения относно обективността и безпристрастността на органите, участвали в ревизионното производство и начина, по който Х. Б. М. е определен да бъде орган по възлагане на жалбоподателя конкретно.

Доказателства за възложена компетентност на Х. Б. М. от страна на И.Д.Директор ТД на НАП- С. към датите на издаване на ЗВР и към датата на издаване на Ревизионния акт да бъде не само орган по възлагане, но и орган по възлагане на жалбоподателя конкретно по делото липсват. Издадената Заповед за възлагане на ревизия, както и Заповедта за изменение на ЗВР и Ревизионният акт са издадени при изначална липса на материална компетентност на възлагащия орган- Х. Б. М., който не е притежавал компетентност да възлага ревизии и да издава ревизионния акт. Приложената Заповед от 18.02.2020 година , с която Директор ТД на НАП е възложил функциите на компетентен орган на изрично изброени служители, измежду, които и Х. Б. М. е издадена 7 месеца преди издаване на първата ЗВР, като в нея няма отбелязване, че същата е действаща и към датата на издаване на ЗВР, Заповедта за изменение на ЗВР и към датата на издаване на Ревизионния акт.

Липсата на материална компетентност у органа, възложил ревизията и издател на Ревизионния акт, прави издадения ревизионен акт нищожен, защото в най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/приложим по силата на преpraщачата норма на параграф 2 от ДОПК/.Липсата на компетентност у издателите на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предполага обявяването и.

Предвид действащата от 01.01.2021 г. нова разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#), настоящият състав следва да приложи [чл. 173, ал. 2 АПК](#). Визираната разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#) е процесуална и при липсата на преходна разпоредба в [ДОПК](#) следва да намери незабавно приложение спрямо всички висящи спорове. На тази плоскост, в нормата на чл.173,ал.1 от АПК, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество. По аргумент от нормата на алинея втора на чл.173 от АПК, извън случаите по ал. 1, както и когато актът е

нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Предвид това административната преписка следва да бъде изпратена на Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- С. за извършване на нова проверка от компетентни органи.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят направените разноски в размер на 5470 лева-заплатена държавна такса, депозит за вещо лице и заплатен адвокатски хонорар. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Ревизионен акт №Р-22221020005388-091-001/14.04.2021 година, в частта, потвърден с Решение №1053/12. 07. 2021 година на И.Д. Директор на Дирекция“ ОДОП“, с който са установени задължения по ЗДДС в размер на 318 054,46 лева.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА НАЧАЛНИК СЕКТОР“ РЕВИЗИИ“ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА ИЗВЪРШВАНЕ НА НОВА РЕВИЗИЯ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПРИ ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ ОДОП“ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР. С. СУМАТА ОТ 5470 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ „ОДОП“ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С..

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК, вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

